

[Korsgaard.]

sagt uden Revolution kan komme til en Nedsættelse af Lønningerne, der betyder noget virkelig føleligt. Men gaar man den Vej, men opretholder Rentebyrden — og saa vidt jeg forstaaer, er det ikke Venstres Tanke at ville slaa en Streg over Prioriteterne —, saa kommer vi, det skulde jo være Hensigten, ned paa et meget lavt Prisniveau, men bevarer den Hovedudgift, som Renteudgiften er for næsten alt Landbrug. Kan der virkelig være sund Sans i at tro, at det skulde være muligt paa den ene Side at faa Lønningerne nedskaaret til et Niveau, som passer med 1914-Tallene, men bevare Forrentningsbyrden oppe paa vel i Almindelighed det dobbelte af, hvad den var den Gang? Jeg tror det ikke.

Jeg maa derfor mene, at man ikke kan gaa den Vej, som Venstre antyder. Hvilken agitatorisk Slagkraft der er i det, skal jeg lade staa hen; det er jo nemt at slynge Ordet Tilpasning ud, men stor Realitet tror jeg nu ikke, der er i det.

At vi imidlertid med alle til Raadighed staaende Midler bør søge at bevare Landbruget, mener jeg er nødvendigt af to Grunde; for det første, fordi vi kun derigennem faar Mulighed for at skaffe os de Raavarer, som vi skal have til Industriens Forsyning. Naa, man kunde jo sige, at det kunde man vel strengt taget faa, selv om Gaardenes Værdi blev nedskrevet til praktisk talt ingenting, og Rentebyrden som Følge deraf ogsaa for de Ejere, der til sin Tid kom, blev overordentlig ringe. Og det kan jeg naturligvis ikke benægte. Men saa kommer den anden Side af Medaillen: Hvem skal betale den Katastrofe, det vilde betyde, at Kreditforeningsobligationer i Virkeligheden blev næsten Nul værd? Ja, der vilde naturligvis blive mange Slags Mennesker, der vilde komme til det, ogsaa særdeles mange Bymennesker; det vilde blive saa omfattende og gribe saadan ind i hele Samfundet, at jeg nok tror, at der er al mulig Grund til af al Magt at sætte ind for at skabe saadanne Forhold for Landbruget, at det saa nogenlunde kan gaa rundt; gør man det ikke, og tager man desuden den Front med, som er interesseret i, at Kreditforeningsobligationerne, og hvad der indestaar i Sparekasserne, bevares i en rimelig Værdi, saa tror jeg lige godt, at Fronten bliver saa stærk, at man maa anse det for en særdeles stor Fejl ikke at regne med den.

Jeg tror altsaa, at Venstres Vej til Bedring for Landbruget praktisk talt er ufremkommelig, i hvert Fald slet ikke kan gennemføres i den korte Tid, man efter min

Opfattelse eventuelt vil have Raad til at bruge dertil. Men omvendt er jeg enig med Venstre i, at Landbruget bør stilles paa et saadant Stade, at det kan gaa saa nogenlunde rundt for det.

Den anden af de Veje, som kan gaas, er Inflationens Vej, den Vej, som den højtærede Finansminister i ret høj Grad omtalte og, om jeg saa maa sige, nedsablede. Det er en Vej, som heller ikke paa nogen Maade har min Sympati. Den højtærede Finansminister pegede paa Farerne derved og nævnte Belgien og Holland som Bevis for, at den kunde være meget farlig. Nu tror jeg af denne Bemærkning at turde slutte, at den højtærede Minister ikke er Matematiker, men Økonom. I et matematisk Bevis vilde en Udtalelse som den af den højtærede Minister fremsatte afgjort ikke kunne anvendes; om den kan tages som Bevis i den økonomiske Verden, ved jeg ikke; jeg nærer dog mine Tvivl.

At Holland og Belgien har stillet sig, som de har, kan have flere Aarsager. En medvirkende Faktor, maaske en meget betydelig Faktor, kan være den, at den danske Kronens Værdi ikke mere er, hvad den var før. Men det kan saa sandelig ogsaa være begrundet i andre Forhold; det kan ogsaa være, at Holland og Belgien i Kraft af hele den Verdensudvikling, som nu en Gang er foregaaet paa dette Omraade, vil skabe en Hjemmeproduktion. Det kan ogsaa være, at takket være Forholdene, som de er i Tyskland, vælter Varer i langt større Mængder end dem, vi tidligere sendte til Holland og Belgien, nu ned til disse Lande, og saa bliver det aldeles knusende for Landbrugerne dernede. Dette medfører, at man griber ind. Jeg tør altsaa ikke paa nogen Maade paastaa, at der ikke kan være en Fare i det Moment, som den højtærede Finansminister nævnte; men paa den anden Side tror jeg nu heller ikke, der lader sig føre noget Bevis for, at det er saaledes, og navnlig ikke for, at det paa lidt længere Sigt vil virke saaledes, som det i givet Fald vilde virke, i hvert Fald øjeblikkvis. Men, som sagt, at der ligger en Risiko deri, skal jeg ikke benægte; saa ogsaa af den Grund er jeg imod Inflationen.

Jeg er imod den, ogsaa fordi Inflation vil virke saa overordentlig urimeligt, saa overordentlig ujævnt i mange Tilfælde. Landboere, som man i givet Fald vilde hjælpe gennem Inflationen, vilde blive hjulpet — det kommer jeg til om et Øjeblik — altsaa bortset fra den Risiko, der er med Hensyn til Eksporten. Men tager vi en københavnsk Husejer, der ejer en Ejendom til en Værdi af 500 000 Kr., og som selv ejer 50 000 Kr. af den, og sætter vi, at vi